

POSTANOWIENIE

Dnia 19 sierpnia 2010 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Antoni Górski (przewodniczący)

SSN Jan Górowski

SSN Hubert Wrzeszcz (sprawozdawca)

w sprawie ze skargi powoda

o wznowienie postępowania zakończonym prawomocnym postanowieniem

Sądu Apelacyjnego z dnia 28 listopada 2003 r., sygn. akt I ACa (...)

w sprawie z powództwa J. P.

przeciwko Gminie G. – Zarządowi Nieruchomości Komunalnych Zakładowi Budżetowemu i Zakładowi Ubezpieczeń SA w W. Inspektoratowi w G.

o ustalenie i zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 19 sierpnia 2010 r.,

zażalenia powoda

na postanowienie Sądu Apelacyjnego z dnia 1 grudnia 2009 r., sygn. akt I ACa (...),

uchyla zaskarżone postanowienie.

Uzasadnienie

Zaskarżonym postanowieniem Sąd Apelacyjny odrzucił zażalenie, wniesione przez ustanowionego z urzędu pełnomocnika J. P., od postanowienia tego Sądu z dnia 15 września 2009 r., odrzucającego skargę J. P. o wznowienie postępowania, zakończonym prawomocnym wyrokiem Sądu Apelacyjnego z dnia 28 listopada 2003 r., sygn. akt ACa (...).

Z uzasadnienia orzeczenia wynika, że odpis postanowienia z dnia 15 września 2009 r. J. P. został doręczony dnia 24 września 2009 r., a jego pełnomocnikowi z urzędu – dnia 20 listopada 2009 r. Zdaniem Sądu termin do wniesienia zażalenia rozpoczął bieg następnego dnia po wyznaczeniu pełnomocnika przez Izbę Adwokacką w G. w dniu 22 października 2009 r., tj. dnia 23 października 2009 r. Zażalenie zostało natomiast wniesione dnia 20 listopada 2009 r., a więc 28 dnia od rozpoczęcia biegu terminu. Tymczasem termin do wniesienia zażalenia – zgodnie z art. 394 § 2 w związku z art. 394¹ § 2 k.p.c. – jest tygodniowy i liczy się od doręczenia postanowienia. Zażalenie podlega zatem odrzuceniu jako spóźnione (art. 370 w związku z art. 391 § 1 oraz art. 397 § 1 i 2 k.p.c.).

W zażaleniu skarżący wniósł o uchylenie zaskarżonego postanowienia. Zażalenie nie jest – jego zdaniem – spóźnione, ponieważ termin do jego wniesienia należy liczyć od dnia doręczenia odpisu postanowienia z dnia 15 września 2009 r. pełnomocnikowi z urzędu.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Na skutek nowelizacji Kodeksu postępowania cywilnego, dokonanej ustawą z dnia 17 grudnia 2009 r. o zmianie ustawy – Kodeks postępowania cywilnego oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. Nr 7, poz. 45; dalej: „ustawa nowelizująca”), która weszła w życie z dniem 19 kwietnia 2010 r. (art. 6 ustawy nowelizującej), nowe brzmienie otrzymał art. 124 k.p.c. Zgodnie z paragrafem drugim tego przepisu, w razie ustanowienia adwokata lub radcy prawnego na wniosek zgłoszony przed upływem terminu do wniesienia zażalenia, dla którego sporządzenia ustawa wymaga zastępstwa prawnego przez adwokata lub radcę prawnego, sąd doręcza ustanowionemu adwokatowi lub radcy prawnemu odpis postanowienia z urzędu, a termin do wniesienia zażalenia na to postanowienie biegnie od dnia jego doręczenia pełnomocnikowi. Jeżeli strona prawidłowo zażądała doręczenia postępowania z uzasadnieniem, odpis postanowienia doręcza się pełnomocnikowi z uzasadnieniem.

Przepis art. 124 k.p.c., w nowym brzmieniu, stosuje się – w myśl art. 4 ust. 2 ustawy nowelizującej – z dniem wejścia w życie ustawy nowelizującej. To oznacza, że w postępowaniu zażaleniowym prawidłowość zaskarżonego postanowienia podlega ocenie według nowego stanu prawnego (art. 316 w związku z art. 394¹ § 3 i 391 § 1 k.p.c.).

Z akt sprawy wynika, że ustanowiony dla J. P. – na jego wniosek zgłoszony przed upływem terminu do wniesienia zażalenia na postanowienie z dnia 15 września 2009 r.

– adwokat z urzędu otrzymał odpis postanowienia o odrzuceniu skargi o wznowienie dnia 13 listopada 2009 r. i wniósł zażalenie na to postanowienie w dniu 20 listopada 2009 r. Nie ulega zatem wątpliwości, że biegnący zgodnie z art. 124 § 2 k.p.c. tygodniowy termin do wniesienia zażalenia (art. 394 § 2 k.p.c.), liczony od dnia doręczenia adwokatowi z urzędu odpisu postanowienia z dnia 15 września 2009 z uzasadnieniem, został zachowany. Nie zachodzi więc podstawa do odrzucenia zażalenia jako spóźnionego.

Z przedstawionych powodów Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji (art. 398¹⁵ § 1 w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c.).